

Al en bekendt Sønderjydes Barndomslev.

(Sluttet.)

Saa kom den store Ulfred i Foråret 1848. Derfor jeg nu havde det i min Magt at udtrække mine Stemninger og Laster i Toner, da vilde jeg søge at male Modfatningen og dette store Frembrud, som det virkede paa mig, den næppe otteaarige Dreng. Først vilde jeg søge at fremtulle de liffligste Melodier for at stifte Stilleheden i den ensomme Stovby og mine tilfældige Drømme. Da lyder Tonerne af et Horn som fra et fjært Land og en langst forglemt Tid; Lone brydes mod Tone, Søen bruser op om det danske Rige, Hovlad lyder gennem Dalen, de blanke Vaaben blinker, Danebroge udfoldes, og en Konge drager ind i vor By.

Jndtil da havde jeg jo ikke anet de Begivenheder, som førte til denne Krig og som var jævndræbende med mig. Da jeg blev født, drøftedes Landet over det berømte Sprogskript, udfærdiget af Højesterets Regering, som gav Modersmaalet sin Ret i Nord-slesvig, og da jeg laa i Svøb, rejste Vænderne en Værepport for Kong Kristian under Dypbøl Bjerg for at fatte ham, da han fra Als drog over til Færø og ogsaa kom gennem vor By. Til mine tidlige Erindringer høre selvfølgelig Synet af Hertugen af Holstenborg. Særlig ved hans Udvandring i 1845, han var jo vor Godefæder og Stedets høje Patron; min Faders nærmeste Venner var hans Tilhængere, Byens Embedsmand hans Tjenere. Min Fader havde aldrig kunnet forstaa sig med ham paa Grund af hans Hensynsloshed som Jagtherre og hele hans aristokratiske Fremtræden; dertil kom saa hans stamfæle Agitation imod Regeringen, der her ikke kunde blive skjult, og hans Udfælder mod det danske Sprog. Vel var Ulfred min Faders Modersmaal, ligesom det var Stolesprog i Graasten, og det taltes altid til os Vænder indtil efter Krigen, begge vore Mødre havde lært det i Stolen før os; men Dansk var Stolesprog, og Fader havde lært at elske det, ligesom hans Sans for Ret og Retfærdighed travede det anvendt over for danske Folk. Den udpræget danske stamfæderede for Sundhed, Tingstriver Jespen i Ringens, var gift med en Slegting af ham, min Mors broder Martin Wahnsen i Abenraa og hans nærmeste Venner, Fr. Fisker og andre var danskfæle, ligeledes Faders Slegtinge i Hensborg. Derimod var hans eneste Søster og hendes Mand i Hufum idrig tyske, og hans anden Hustru Slegting i Graasten og Omegn fulgte den herlige Strøm. I selve den lille By var Stemningen iøvrigt delt; Købmanden D. F. Ahlmann, en Søogter til Højt Lorenzen, var tysk, ligesom Embedsmandene og de fleste bedre stillede Borgere, kun de bondefædte og enkelte andre blandede Haandværkere var danske. Fader blev herved stærkt isoleret og stilt fra tilbringer Vænder, efter Apotekerens sluttede sig til ham efter Krigen. Iøvrigt knyttede han fra nu af Forbindelse med Vænderne, hvis Tilblivelse han snart blev. Da det i Slutningen af 1849 blev Tale om at danne en Forening til Hælp af den danske Befolknings Ret, valgtes han til dens Formand.

Det vilde være lige saa forgæves at stifte de Krigsbegivenheder, jeg blev Vidne til, som de idylliske Forhold, der laa forud for dem. Det er bekendt nok, hvad der foregik i Sundhed, hvad der stede i de første Kampe, Tilbagetoget fra Kampen ved Slesvig, Trafningerne paa Dypbøl Bjerg, Kampen ved selve Graasten i det følgende Foraar o. s. v. Det var jo ikke Entelighederne herved, som fit Betydning for mig, men selve den store Tilbagelse, der gav mig den magtige Følelse af Fædreland og mandig Daad, af Stolthed og Kraft, af Trofast og Væ.

Jeg havde den uoverdelige Lykke at opleve alt dette ikke som i en forvirret Drøm, men som et tankevækkende Stue-spil, og denne Lykke stiftede jeg min Fader. Har jeg set mandig Fasthed saa sin Prøve i tunge og vanskelige Løber, i store Fristelser og blandt megen Umlighed, saa var det den Gang i min Faders Hus. Jeg kan sten Overbrudelse sige, at Sundheds Danst i disse forvirrede Aar havde en af sine Hovedrødder i vor Stue, og at der her Dag efter Dag blev talt saa varme, saa indtrængende og saa løstende Ord i Trængselens værste Dage, at næppe ret mange den Gang har været Vidne til en indvirkende Trofast og et sandere Heltemod. Fader havde sin Styrke i Karakterens Menhed og Væb; vel var hans Tanke klar og hans Livsbetragtning sund, men i mange Tilfælde søg dog her Fantasier for led ham, saa han snart tog Tingen for met, snart betragtede Personer og Forhold med en ufortjent Mistro; hans rige Følelse derimod slog aldrig fejl, hans dybe Begejstring opflammedes, hver Gang det rette Ord løb, og han fandt

Der var i denne Klasse en Del ældre Vænder, som undervistes paa Dansk og derfor aldrig kom over i „den store Stole“; en af disse tog sig af mig og straffede haardt enhver Forgrubelse paa mig, jeg huffer, at han en Gang tog en Dreng i Benene og bundte ham med Hovedet op imod det lave Loft. Der foretoges Oprejsning efter Konfirmerationen en Opfynting fra den lille til den store Stole, og det var min første Udmærkelse, da jeg stiftedes uden for Tiden, midt i Stoleaaret og alene; det var den 10. Oktober 1848, Datoen har jeg husket indtil nu. Det varke Oprejsning, og jeg huffer endnu tydeligt, hvorledes den tyske Degn i Friidretteret fra den høje Stentrappe til den store Stole talte paa mig og sagde, at jeg stulde hente mine Sager og komme til ham. Da jeg kom ud med Tavlen under Armen og Bøger og Bladstæle i Haanden, blev der filltet paa Vindsten, og Drengene lagde Haandhøjst, hvor jeg kom frem: „Dooof stol ind i den stor Stole!“

Jeg havde et meget let Nemme, og da min ældste Broder Asmus konfirmeredes Palmesøndag 1853, sad jeg saa højt oppe, at jeg vilde blive øverst paa Drengesiben, naar Konfirmanderne forlod Stolen. Men samtidig gilde min Undervisning i Birteligheden havde været afsluttet, stant jeg endnu havde tre Aar til Konfirmeration, thi den danske Degn, der efter Krigen havde afløst den tyske, stod langt tilbage for denne i Kundskaber og foringende i høj Grad Stoles hele Stillina. Fader bestemte sig derfor til at sende mig til Hensborg, hvor en Realstole var bleven oprettet i Forbindelse med Latinstolen, og ligesom denne med dobbelt Undervisningsprog.

Søndagen efter Paaste, den 2. April 1853, forlod jeg mit hjem for sammen med et Par Kammerater at føre til Hensborg. Det var et stemmeligt Vintervejr med høje Sneedriver langs Vejen og Is paa alle Bænde. Jeg sprang op paa Vognen, som stulde føre mig bort fra alt, hvad jeg havde lært, som var det til en fjalden Fæst; jeg fit end ikke sagt Farvel til dem alle. Mine Længsels Maal var naaet, stant jeg saa ofte havde tviblet om, at det virkelig vilde ske; et eller andet uforudset Tilfælde, tænkte jeg, vilde nok komme imellem og forstyrre det hele.

Svørledes havde jeg ikke udmalet mig min Fremtid: Stolen med udmærkede Lærere, der stulde tilfredsstillende min Videnskab, Stadens travle Liv, Vændernes Hammslag i den tidlige Morgen, min Selvstændighed, det ene Formaal at hysle med Bøger, — alt dannede et Billede af den højeste Ulykkelig. Hvor grusomt blev jeg ikke stultet, hvor fortærende var ikke den Hjemme, som alt Dagen efter, alt samme Aften greb mig og holdt mig fast fra Dag til Dag, fra Maaned til Maaned, ja fra Aar til Aar! Da Fader en fjorten Dage efter kom til Hensborg med Asmus, som stulde til Stodsborg ved København for at lære Klædefabrikationen, kunde jeg næsten ikke slippe ham igen, og han behævede at sin Kraft for at sige mig Farvel; jeg var som brudt og traadt under Fødder, jeg fælte mig udsødt og forladt af alle.

Alt var saa fremmed for mig: fra den tidlige Morgen til den sene Aften hang jeg over Bøgerne, der nu ikke foretom mig naar saa tiltalende; Lærerne stod ligegeblidige og ubelagende over for os og talte som fra en fremmed Verden, de danske i endnu højere Grad end de saa tyske, Kammeraterne hang sammen med en Korpsaand, som øvede det strengeste Despoti over den enkelte, og ingensteds fandt jeg Støtte og Vejledning.

Færierne var en Lindring i denne Pine, men bidrog paa den anden Side til at holde den stadig frisk. Endnu mindes jeg de strenge Fødture ad Hovedejene eller langs Fjorden, Sejlture med vor Stipper, hvis Væds ved Bolværket jeg saa ofte besøgte for at hente min Rund med Væstelsj, eller Kørsejen i Dagvognen, naag det var daarlign Vejr. Aldrig havde jeg tilførn i samme Grad nydt Naturens Herlighed i min Fødsdag, aldrig havde jeg siddet paa Loftstammeret ved det rødmaalede Chatol med den dybe Bevidsthed om her at være maa mit eget, som nu, da disse stonne Dage var som Daser i en Ørten.

Maret efter kom min yngre Broder Bartold i samme Stole, og vi var nu to paa vor lille Kvistværelse. Det hjalp ikke saa lidt, da jeg nu daglig kunde tale „Graastener Dansk“, men Forholdene uadtilt blev ikke forandret, og jeg fit nu tilmed Betyrninger for hans Fremgang i Stolen. Efterhaanden dulmedes saa dog den stærke Hjemve hos os begge, og jeg blev en javn Stoletræl. Ved en magtig Kraftanstrengelse blev jeg efter mange forgæves Tilfødelig Herre over den Tilfødelighed til at „forfælle mig selv Historier“, der havde fulgt mig til den lærde Stole; det var en Søndag Morgen, den 9. Juli 1854, saa

Der var i denne Klasse en Del ældre Vænder, som undervistes paa Dansk og derfor aldrig kom over i „den store Stole“; en af disse tog sig af mig og straffede haardt enhver Forgrubelse paa mig, jeg huffer, at han en Gang tog en Dreng i Benene og bundte ham med Hovedet op imod det lave Loft. Der foretoges Oprejsning efter Konfirmerationen en Opfynting fra den lille til den store Stole, og det var min første Udmærkelse, da jeg stiftedes uden for Tiden, midt i Stoleaaret og alene; det var den 10. Oktober 1848, Datoen har jeg husket indtil nu. Det varke Oprejsning, og jeg huffer endnu tydeligt, hvorledes den tyske Degn i Friidretteret fra den høje Stentrappe til den store Stole talte paa mig og sagde, at jeg stulde hente mine Sager og komme til ham. Da jeg kom ud med Tavlen under Armen og Bøger og Bladstæle i Haanden, blev der filltet paa Vindsten, og Drengene lagde Haandhøjst, hvor jeg kom frem: „Dooof stol ind i den stor Stole!“

Jeg havde et meget let Nemme, og da min ældste Broder Asmus konfirmeredes Palmesøndag 1853, sad jeg saa højt oppe, at jeg vilde blive øverst paa Drengesiben, naar Konfirmanderne forlod Stolen. Men samtidig gilde min Undervisning i Birteligheden havde været afsluttet, stant jeg endnu havde tre Aar til Konfirmeration, thi den danske Degn, der efter Krigen havde afløst den tyske, stod langt tilbage for denne i Kundskaber og foringende i høj Grad Stoles hele Stillina. Fader bestemte sig derfor til at sende mig til Hensborg, hvor en Realstole var bleven oprettet i Forbindelse med Latinstolen, og ligesom denne med dobbelt Undervisningsprog.

Søndagen efter Paaste, den 2. April 1853, forlod jeg mit hjem for sammen med et Par Kammerater at føre til Hensborg. Det var et stemmeligt Vintervejr med høje Sneedriver langs Vejen og Is paa alle Bænde. Jeg sprang op paa Vognen, som stulde føre mig bort fra alt, hvad jeg havde lært, som var det til en fjalden Fæst; jeg fit end ikke sagt Farvel til dem alle. Mine Længsels Maal var naaet, stant jeg saa ofte havde tviblet om, at det virkelig vilde ske; et eller andet uforudset Tilfælde, tænkte jeg, vilde nok komme imellem og forstyrre det hele.

Svørledes havde jeg ikke udmalet mig min Fremtid: Stolen med udmærkede Lærere, der stulde tilfredsstillende min Videnskab, Stadens travle Liv, Vændernes Hammslag i den tidlige Morgen, min Selvstændighed, det ene Formaal at hysle med Bøger, — alt dannede et Billede af den højeste Ulykkelig. Hvor grusomt blev jeg ikke stultet, hvor fortærende var ikke den Hjemme, som alt Dagen efter, alt samme Aften greb mig og holdt mig fast fra Dag til Dag, fra Maaned til Maaned, ja fra Aar til Aar! Da Fader en fjorten Dage efter kom til Hensborg med Asmus, som stulde til Stodsborg ved København for at lære Klædefabrikationen, kunde jeg næsten ikke slippe ham igen, og han behævede at sin Kraft for at sige mig Farvel; jeg var som brudt og traadt under Fødder, jeg fælte mig udsødt og forladt af alle.

Alt var saa fremmed for mig: fra den tidlige Morgen til den sene Aften hang jeg over Bøgerne, der nu ikke foretom mig naar saa tiltalende; Lærerne stod ligegeblidige og ubelagende over for os og talte som fra en fremmed Verden, de danske i endnu højere Grad end de saa tyske, Kammeraterne hang sammen med en Korpsaand, som øvede det strengeste Despoti over den enkelte, og ingensteds fandt jeg Støtte og Vejledning.

Færierne var en Lindring i denne Pine, men bidrog paa den anden Side til at holde den stadig frisk. Endnu mindes jeg de strenge Fødture ad Hovedejene eller langs Fjorden, Sejlture med vor Stipper, hvis Væds ved Bolværket jeg saa ofte besøgte for at hente min Rund med Væstelsj, eller Kørsejen i Dagvognen, naag det var daarlign Vejr. Aldrig havde jeg tilførn i samme Grad nydt Naturens Herlighed i min Fødsdag, aldrig havde jeg siddet paa Loftstammeret ved det rødmaalede Chatol med den dybe Bevidsthed om her at være maa mit eget, som nu, da disse stonne Dage var som Daser i en Ørten.

Maret efter kom min yngre Broder Bartold i samme Stole, og vi var nu to paa vor lille Kvistværelse. Det hjalp ikke saa lidt, da jeg nu daglig kunde tale „Graastener Dansk“, men Forholdene uadtilt blev ikke forandret, og jeg fit nu tilmed Betyrninger for hans Fremgang i Stolen. Efterhaanden dulmedes saa dog den stærke Hjemve hos os begge, og jeg blev en javn Stoletræl. Ved en magtig Kraftanstrengelse blev jeg efter mange forgæves Tilfødelig Herre over den Tilfødelighed til at „forfælle mig selv Historier“, der havde fulgt mig til den lærde Stole; det var en Søndag Morgen, den 9. Juli 1854, saa

Det var i denne Klasse en Del ældre Vænder, som undervistes paa Dansk og derfor aldrig kom over i „den store Stole“; en af disse tog sig af mig og straffede haardt enhver Forgrubelse paa mig, jeg huffer, at han en Gang tog en Dreng i Benene og bundte ham med Hovedet op imod det lave Loft. Der foretoges Oprejsning efter Konfirmerationen en Opfynting fra den lille til den store Stole, og det var min første Udmærkelse, da jeg stiftedes uden for Tiden, midt i Stoleaaret og alene; det var den 10. Oktober 1848, Datoen har jeg husket indtil nu. Det varke Oprejsning, og jeg huffer endnu tydeligt, hvorledes den tyske Degn i Friidretteret fra den høje Stentrappe til den store Stole talte paa mig og sagde, at jeg stulde hente mine Sager og komme til ham. Da jeg kom ud med Tavlen under Armen og Bøger og Bladstæle i Haanden, blev der filltet paa Vindsten, og Drengene lagde Haandhøjst, hvor jeg kom frem: „Dooof stol ind i den stor Stole!“

Jeg havde et meget let Nemme, og da min ældste Broder Asmus konfirmeredes Palmesøndag 1853, sad jeg saa højt oppe, at jeg vilde blive øverst paa Drengesiben, naar Konfirmanderne forlod Stolen. Men samtidig gilde min Undervisning i Birteligheden havde været afsluttet, stant jeg endnu havde tre Aar til Konfirmeration, thi den danske Degn, der efter Krigen havde afløst den tyske, stod langt tilbage for denne i Kundskaber og foringende i høj Grad Stoles hele Stillina. Fader bestemte sig derfor til at sende mig til Hensborg, hvor en Realstole var bleven oprettet i Forbindelse med Latinstolen, og ligesom denne med dobbelt Undervisningsprog.

Søndagen efter Paaste, den 2. April 1853, forlod jeg mit hjem for sammen med et Par Kammerater at føre til Hensborg. Det var et stemmeligt Vintervejr med høje Sneedriver langs Vejen og Is paa alle Bænde. Jeg sprang op paa Vognen, som stulde føre mig bort fra alt, hvad jeg havde lært, som var det til en fjalden Fæst; jeg fit end ikke sagt Farvel til dem alle. Mine Længsels Maal var naaet, stant jeg saa ofte havde tviblet om, at det virkelig vilde ske; et eller andet uforudset Tilfælde, tænkte jeg, vilde nok komme imellem og forstyrre det hele.

Svørledes havde jeg ikke udmalet mig min Fremtid: Stolen med udmærkede Lærere, der stulde tilfredsstillende min Videnskab, Stadens travle Liv, Vændernes Hammslag i den tidlige Morgen, min Selvstændighed, det ene Formaal at hysle med Bøger, — alt dannede et Billede af den højeste Ulykkelig. Hvor grusomt blev jeg ikke stultet, hvor fortærende var ikke den Hjemme, som alt Dagen efter, alt samme Aften greb mig og holdt mig fast fra Dag til Dag, fra Maaned til Maaned, ja fra Aar til Aar! Da Fader en fjorten Dage efter kom til Hensborg med Asmus, som stulde til Stodsborg ved København for at lære Klædefabrikationen, kunde jeg næsten ikke slippe ham igen, og han behævede at sin Kraft for at sige mig Farvel; jeg var som brudt og traadt under Fødder, jeg fælte mig udsødt og forladt af alle.

Alt var saa fremmed for mig: fra den tidlige Morgen til den sene Aften hang jeg over Bøgerne, der nu ikke foretom mig naar saa tiltalende; Lærerne stod ligegeblidige og ubelagende over for os og talte som fra en fremmed Verden, de danske i endnu højere Grad end de saa tyske, Kammeraterne hang sammen med en Korpsaand, som øvede det strengeste Despoti over den enkelte, og ingensteds fandt jeg Støtte og Vejledning.

Færierne var en Lindring i denne Pine, men bidrog paa den anden Side til at holde den stadig frisk. Endnu mindes jeg de strenge Fødture ad Hovedejene eller langs Fjorden, Sejlture med vor Stipper, hvis Væds ved Bolværket jeg saa ofte besøgte for at hente min Rund med Væstelsj, eller Kørsejen i Dagvognen, naag det var daarlign Vejr. Aldrig havde jeg tilførn i samme Grad nydt Naturens Herlighed i min Fødsdag, aldrig havde jeg siddet paa Loftstammeret ved det rødmaalede Chatol med den dybe Bevidsthed om her at være maa mit eget, som nu, da disse stonne Dage var som Daser i en Ørten.

Maret efter kom min yngre Broder Bartold i samme Stole, og vi var nu to paa vor lille Kvistværelse. Det hjalp ikke saa lidt, da jeg nu daglig kunde tale „Graastener Dansk“, men Forholdene uadtilt blev ikke forandret, og jeg fit nu tilmed Betyrninger for hans Fremgang i Stolen. Efterhaanden dulmedes saa dog den stærke Hjemve hos os begge, og jeg blev en javn Stoletræl. Ved en magtig Kraftanstrengelse blev jeg efter mange forgæves Tilfødelig Herre over den Tilfødelighed til at „forfælle mig selv Historier“, der havde fulgt mig til den lærde Stole; det var en Søndag Morgen, den 9. Juli 1854, saa

Det var i denne Klasse en Del ældre Vænder, som undervistes paa Dansk og derfor aldrig kom over i „den store Stole“; en af disse tog sig af mig og straffede haardt enhver Forgrubelse paa mig, jeg huffer, at han en Gang tog en Dreng i Benene og bundte ham med Hovedet op imod det lave Loft. Der foretoges Oprejsning efter Konfirmerationen en Opfynting fra den lille til den store Stole, og det var min første Udmærkelse, da jeg stiftedes uden for Tiden, midt i Stoleaaret og alene; det var den 10. Oktober 1848, Datoen har jeg husket indtil nu. Det varke Oprejsning, og jeg huffer endnu tydeligt, hvorledes den tyske Degn i Friidretteret fra den høje Stentrappe til den store Stole talte paa mig og sagde, at jeg stulde hente mine Sager og komme til ham. Da jeg kom ud med Tavlen under Armen og Bøger og Bladstæle i Haanden, blev der filltet paa Vindsten, og Drengene lagde Haandhøjst, hvor jeg kom frem: „Dooof stol ind i den stor Stole!“

Jeg havde et meget let Nemme, og da min ældste Broder Asmus konfirmeredes Palmesøndag 1853, sad jeg saa højt oppe, at jeg vilde blive øverst paa Drengesiben, naar Konfirmanderne forlod Stolen. Men samtidig gilde min Undervisning i Birteligheden havde været afsluttet, stant jeg endnu havde tre Aar til Konfirmeration, thi den danske Degn, der efter Krigen havde afløst den tyske, stod langt tilbage for denne i Kundskaber og foringende i høj Grad Stoles hele Stillina. Fader bestemte sig derfor til at sende mig til Hensborg, hvor en Realstole var bleven oprettet i Forbindelse med Latinstolen, og ligesom denne med dobbelt Undervisningsprog.

Meddet fra Gravenes dybe Mørke

Var stiv i alle Leder. Kunde hverken gaa eller staa. Formaaede ei spise eller sove for Smerter. Helbredet paa faa Dage af den forunderlige Medicin — Swanjon's "5 DROPS".

Dr. Hans B. Hansen, 582 28th Ave., Milwaukee, Wis., skriver os i 2. udg. af 17de Marts 1901: Jeg anker det at være min Blygt at stave til Eder og omtaale hvilken Virkning Eders Medicin har paa mig. Jeg har været syg i mange Maaned og har været i Bede i mange Maaned. Jeg har brugt alle de gode Mediciner, som jeg har fundet, men ingen har gaaet mig til Gavn. Jeg har været i Bede i mange Maaned og har været i Bede i mange Maaned. Jeg har brugt alle de gode Mediciner, som jeg har fundet, men ingen har gaaet mig til Gavn. Jeg har været i Bede i mange Maaned og har været i Bede i mange Maaned. Jeg har brugt alle de gode Mediciner, som jeg har fundet, men ingen har gaaet mig til Gavn.

Det er det bedste Lægemiddel jeg har haft i mit Liv. Jeg havde det for de øvrige Lægemidler, som jeg havde brugt, men ingen havde gaaet mig til Gavn. Jeg har brugt alle de gode Mediciner, som jeg har fundet, men ingen har gaaet mig til Gavn. Jeg har været i Bede i mange Maaned og har været i Bede i mange Maaned. Jeg har brugt alle de gode Mediciner, som jeg har fundet, men ingen har gaaet mig til Gavn.

Rheumatisme! Kongen for alle Sygdomme, hvilken hemmer faa vel vilde være syg af. Under den magtige Tilfødelighed bliver stærke energiske Personer usagelig svage. Døds og Bar Tid, og høje, døde, uformode Mennesker bliver vanskelige, sammenkrummede Krabblinger. Gigt, Lændeverk, Koftpine, Neuralgia etc. er blot forskjellige Navne af Rheumatisme. Gaa til Hensborg og se til dem, som er syge af Rheumatisme. De er alle syge af Rheumatisme. De er alle syge af Rheumatisme. De er alle syge af Rheumatisme.

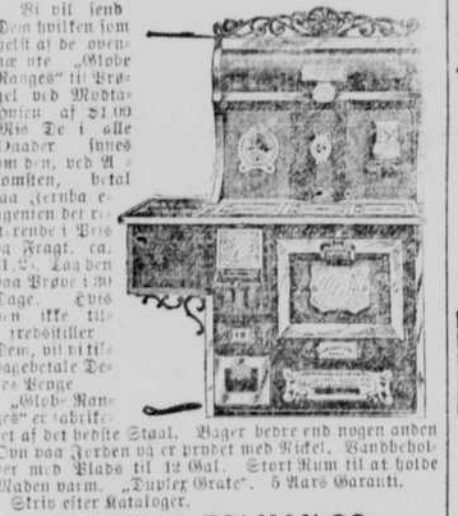
Swanson's "5 DROPS" overtræffer alle andre Mediciner hidtil foretrukket af Lægerne, og er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin.

Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin. Den er et i sig selv Patent Medicin.

Agenter ønskes paa alle Pladser hvor faadanne ikke findes, og forfettes en god Fortjeneste hele Aaret rundt. Skriv efter Agentvikaar og Præver. Swanson Rheumatic Cure Co., 160—164 E. Lake St., Chicago, Ill.

Stort Støbeogds-Udsalg.

\$50.00 Globe Steel Range 6-8 in., holes oven 17x21, Reservoir & high closet Plain no. 1 ckel. \$19.75
\$50.00 Globe Steel Range, 6-8 in., holes oven 17x21, Reservoir & high closet part nickel. \$23.75
\$30.00 Globe Steel Rang., 6-8 in., holes oven 17x21, Reservoir & high closet, full nickel. \$26.50

JUDON A. TOLMAN CO., 66 LAKE ST., CHICAGO, DEPT. K. 33.

Vi sælger 40 Pund Kraftfulderet \$1 Sukker for \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10. Kraftfulderet \$1.10.

Pianoer og Orgler. Kan ald mig Antebning til at give Pysnager angaaende Piler og Violin stilt, og man skal finde De at ingen har bedre Væringelst at tilbede. Dypst naar De stitner haad De sulker, Piano eller Orgel. Carl Hausland, Minneapolis Music Company, 606 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.

The Rooker Vaskemaskine. I DO THE WASHING WHILE YOU SIT DOWN. Garantet at give Resultat. Tilgængelig i alle Hjem. Rooker Washer Co., Chicago, Ill.

Quilt-Montre. En af de bedste og mest populære Quilt-Montre. Den er lavet af de bedste og mest populære Quilt-Montre. Den er lavet af de bedste og mest populære Quilt-Montre. Den er lavet af de bedste og mest populære Quilt-Montre.

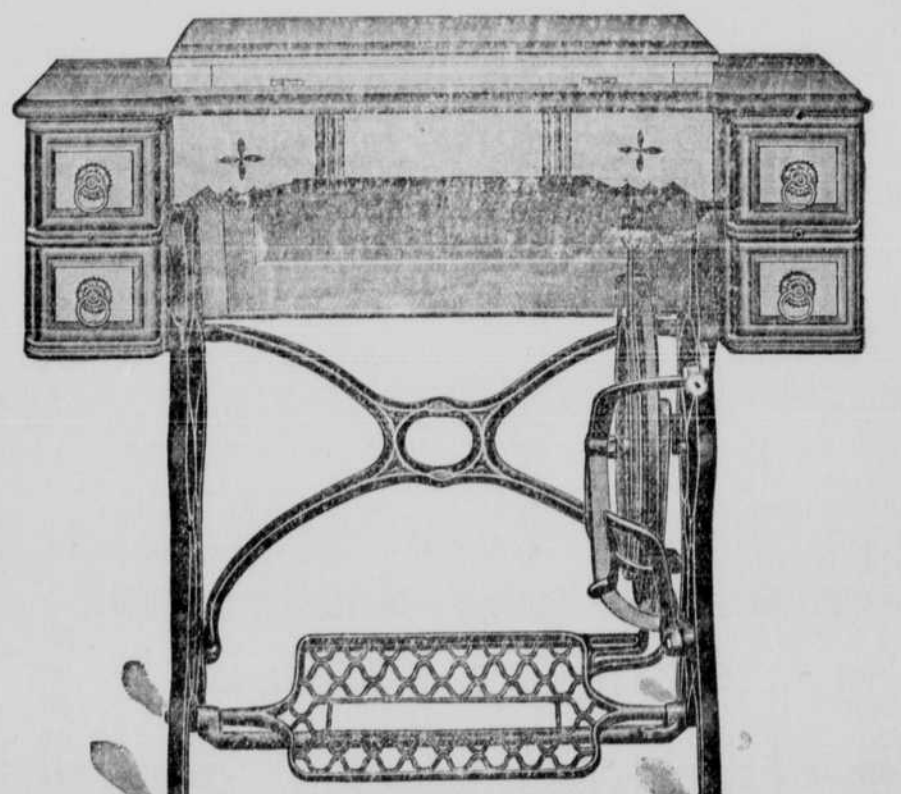
Symaskiner.

Billige Priser. Gode Maskiner.

Vi ser os i Stand til at bringe vore Læser nogle specielle Tilbud paa første Klasse Symaskiner, i Følge en Kontrakt, vi har med Fabrikanten af en af de bedste Symaskiner, der fabrikeres.

„Danstener“ Nr. 1 er i alle Maader en god, solid og billig Symaskine. Den er hurtig, uden Støj, har 5 Skuffer og er af nyeste Konstruktion. Der gives 10 Aars Garanti paa Maskinen. Enhver Køber vil blive fuldt tilfreds med en saadan Symaskine, og stulde den ikke være tilfredsstillende, kan den tilbageendes.

„Danstener“ Nr. 2 er absolut den bedste Symaskine, der fabrikeres, og kan maale sig med hvilken som helst Maskine til langt højere Pris. Den har tillige den Fordel frem for „Danstener“ Nr. 1, at den kan lukkes ned.

„Danstener“ Nr. 2. Pris: \$18.75.

Vi skal gerne besvare alle Spørgsmaal med Hensyn til disse Maskiner og give Oplysninger frit. Skriv kun til os og vi vil sende Girtulære, som nærmere beskriver vore Symaskiner. Betsbet bedes sendt med Beskillingen. Vi betaler Fragten.

Denligst, Danish Luth. Publ. House, BLAIR, NEBR.